

ผจญภัยเมืองใหม่

ตอน อีทะเลเผลอเผลอ

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

ภารึกหลังจากที่ชาวคณะกลับมารวมตัวกันอีกครั้ง หลังจากที่ยังแตกแยกกันไปคนละทิศละทางก็คือ การพักผ่อนสบาย ๆ ผ่านการช้อปปิ้งรองเท้าวิ่งหรือรองเท้าเดิน ดี ๆ สักคู่แถว ๆ ซีเหมินติง (西門町) เพราะได้ยินมาแต่ไหนแต่ไรว่า ที่ไต้หวันขึ้นชื่อเรื่องการรองเท้าราคาถูก ยิ่งพอรองเท้ากีฬาหรือ รองเท้าแบรนด์ดัง ๆ ต่าง ๆ ก็คือลดราคากัน 30-40% ถูกกว่า บ้านเราเห็น ๆ ที่แรกก็ไม่ค่อยอยากจะได้สนใจเท่าไรนะ เพราะกระเป๋าเดินทางเราก็ใบเล็ก ๆ จะยัดรองเท้ากลับไปที่บ้านจะลำบาก แต่พอ รู้ว่าลดราคากันระดับนี้แล้วขนาดนี้ จู ๆ กระเป๋าเดินทางก็เหมือนจะ ใส่รองเท้าคู่มือได้ขึ้นมาซะอย่างนั้น อัจฉริยะจริง ๆ เลย พุดแล้วก็ซนลูกเป็นตึกแถว...

ก่อนจะไปถึงรองเท้า ขอแวะมาพูดถึงเสื้อผ้าที่วัยรุ่น ไต้หวัน (ไทเป) เขานิยมใส่กันสักหน่อย จะบอกว่ากว่า 60-70% ของวัยรุ่นที่ต้องใส่เสื้อผ้ายี่ห้อ Champion กันทั้งหมดทั้งมวล ด้วยความที่อากาศเย็น ๆ ด้วย ก็จะมีเสื้อแจ็คเก็ตหรือเสื้อกันหนาว ยี่ห้อกันขี้กิ้ง ไหว้ เดินไปทางไหนก็ต้องเจอคนใส่สักหนึ่งคนเป็น อย่างต่ำ จนทำให้คิดว่านี่อาจจะกลายเป็นแบรนด์แห่งชาติเขาก็ได้ แต่พอมาค้นประวัติดูแล้วกลายเป็นว่า Champion Sportswear นี่เป็น แบรนด์สัญชาติอเมริกัน ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับไต้หวันเลย จะมีเกี่ยวข้องกับจริง ๆ ก็น่าจะเป็นเรื่องของ แบรนด์นี้มาเปิด flagship

store ที่ซีเหมินติง ไทเป แห่งแรกประมาณปี 2018 ตรงแถว ๆ ซอย ที่เขาเรียกว่าเป็น American Street เป็นซอยซิด ๆ ที่มีสินค้า และ โลโก้สไตล์แบบอเมริกัน ๆ ตลอดซอย แต่มันสะกดจิตมากเกินไป เห็นคนใส่กันจนรู้สึกอึดอัด หรือต้องซื้อสักตัวใหม่ ใส่กันจนเป็น ยูนิฟอร์มไปแล้ว

เราเลือกร้านเสื้อผ้าร้านหนึ่งในย่านนี้เพื่อขึ้นไปดู และ ใช้เวลาเลือกซื้อจนกว่าจะพอใจ ที่ชั้น 2 จะเป็นโซนของรองเท้า หน้าดำคร่ำเครียด ก็เป็นอันว่าได้เวลาชมรองเท้าของเรามาบ้างคน อยากได้รองเท้าวิ่ง (跑鞋 ฝ่าเสี่ย) ก็ไปเดินดูตามโซนรองเท้าวิ่ง แต่ ทางเรานั้นต้องการรองเท้าเดินดี ๆ สักคู่ ปกติใส่รองเท้าแตะแล้ว รู้สึกว่าเดินนาน ๆ แล้วมันไม่ค่อยโอเคกับสุขภาพสักเท่าไร รองเท้า เดินภาษาจีนจะเรียกว่า 走鞋 (โจ่วเสี่ย) โจ่ว ในที่นี้แปลว่า เดิน นี่แหละ แต่ถ้าจะเน้นไปที่รองเท้าเดินเพื่อสุขภาพก็จะเรียกว่า 健 走鞋 (เจี้ยนโจ่วเสี่ย) เจี้ยน มาจากคำว่า 健康 (เจี้ยนคัง) แปลว่า สุขภาพ ก็ตรง ๆ ตัวกันไปเลย

พนักงานที่นี่ค่อนข้างเป็นมิตรนะ ที่สำคัญคือสามารถ สื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีทีเดียว พนักงาน 1 คนก็ต้องวิ่งหนักมาก ไหนจะไปหยิบรองเท้าเบอร์ที่ลูกค้าอยากลอง (แค่ลองด้วยนะ ยังไม่ได้จะซื้อ) มากอง ๆ ให้ลองกัน ถ้าระหว่างที่วิ่งไปเจอลูกค้า คนอื่นเข้าซาร์จก็ต้องช่วยเหลือเขาอีก หน้าตังไม่ตึงไม่รู้ แต่สัมผัส ไม่ได้ว่ากำลังเหวี่ยงเพราะราคาถูกลูกค้าเรื่องมากอยู่ ถือว่าเป็นบุญ

ไปอีก ไม่มีคนแตกแถวกระจายความเสี่ยงเลย สั่ง
ปู้ปรีดาเดียวก็มาเสิร์ฟ (น่าจะทำงานนะ) พอ
กินเข้าไปคำแรกเท่านั้นแหละคุณเอ๊ย จืดสนิท...

เป็นกุศลมาก สรุปแล้วผลประกอบการของคณะทัวร์ก็คือ รองเท้า
วิ่ง และเดินคนละคู่ จบสวยมาก //ปรบมือ และใช้ครับ ยัยคนที่ได้
รองเท้าไปแล้วคุณหนึ่งที่คาร์ฟูร์ก็มาได้คู่ที่นี้...

หลังจากที่ดำดิ่งไปกับการเลือกซื้อรองเท้ากันอย่าง
บ้าคลั่ง รู้ตัวอีกทีก็ออกมาจากร้านก็เย็นย่ำเข้าไปแล้ว ได้เวลา
ของอาหารเย็น นานี่นั้นบอกตรง ๆ ว่าคิดอะไรไม่ออกแล้ววันนี้
วนเวียนอยู่แต่กับรองเท้าจนหลงไปหมด ก็เลยลองไปเดิน ๆ ดู
อาหารริมถนนแถว ๆ ที่โรงแรมที่พักของเรา (อีกแล้ว) นี่แหละ ตอน
เย็น ๆ นี่ต่างจากตอนกลางวันลิบลับ ร้านอาหารที่ไม่เคยเห็นยาม
ที่พระอาทิตย์ขึ้นก็โผล่มา งงมาก สุดท้ายแล้วก็ไปจบกันที่ 滷肉
飯 (หลูโร่วฟาน) หรือข้าวหน้าเนื้อตุ๋นอีกเช่นเคย มาในซามเล็ก ๆ
ที่กินไม่เคยอิม (และพอ) สักครั้ง แต่รสชาติก็ต้องบอกว่ากินเมื่อไร
ก็เด็ดขาดทุกครั้งจริง ๆ ไม่รู้ต้นกับอะไร แล้วกินมาหลายร้านก็
กลมกล่อมทุกร้านเลยนะ สิ่งทีพีคมันไม่ใช่ของดาวหอก มันคือของ
หวานต่างหาก คือพอกินของหวานแล้วก็ต้องตบด้วยของหวาน
ตามธรรมเนียม เพราะถ้ากินหวานไม่กินหวานสันดานไผ่...ว่าขึ้น

พวกเราไปไหนได้ไม่ไกลจากโซนนี้ แล้วเผอิญว่ามีร้าน
ขนมที่น่าสนใจร้านหนึ่งผุดขึ้นมา เป็นร้านเล็ก ๆ ที่ทางใต้เหล็ก
พับ และเก้าอี้เหล็กไว้หน้าร้านจำนวนหนึ่ง มีเมนูที่แปะไว้พร้อมรูปที่
หน้าร้านดูแล้วน่าจะออกแนว "ขนมน้ำ" แบบบ้านเรา พวกเกวีย
แปะเกวีย บัวลอย ลอดช่อง ข้าวหุ้ม น้ำแข็งไส อะไรแบบนี้ ส่วนชื่อ
เมนูก็สุดแต่ใจจะไขว่คว้า แล้วแต่บุญแต่กรรม อักษรจีนตัวเต็มคือ
แน่นมาก เดาไม่ถูกเลย (อย่างที่เคยบ่น ๆ ให้ฟังว่า ภาษาจีนจะยาก
ที่สุดก็ตอนสั่งข้าวกินนี่แหละ เพราะตัวอักษรจะยุบยิบเป็นพิเศษ)
ก็เลยใช้วิธีถ่ายรูปเอาจากเมนูหน้าร้านเอา หวายเป็นออกที่ขนมน้ำ
หน้าตาเหมือนบัวลอย หน้าตามันน่ากินมากนะ เม็ดบัวลอยดูเต่งตึง
อันที่กินจะเป็นแบบร้อน แล้วเหมือนอุปาทานหมู สิ่งเหมือนกัน

ก็เริ่มไม่แน่ใจว่าคิดไปเองหรือเปล่า เลยลองอีกสักคำซิ จืดสนิท
เหมือนเคย จากนั้นเราก็เงยหน้าขึ้นมามองตากันปริบ ๆ ว่า "มัน
ไม่โอเควะแก" มันจืดแบบอาหารสุขภาพ ไม่มีการแต่งกลิ่น สี
รสชาติใด ๆ ถ้าตรงนั้นมีน้ำปลาพริกก็คงเหาะลงไปแล้วเอาดี ๆ
เสียขายเงินก็เสียขาย พยายามจะกลืนมันลงไปให้หมด แต่มัน
เยอะเหลือเกินพี่จ๋า สรุป เหลือทิ้งกันหมด อาแปะเห็นคงสาปส่ง
แน่ ๆ ระหว่างที่เรากำลังพูดถึง (นินทา) กันอยู่ ก็มีชาวต่างชาติวัย
รุ่นอีกกลุ่มมานั่งกินโต๊ะข้าง ๆ ได้ยินว่าไม่รู้จักสั่งอะไรดี สั่งอันนั้น
ดีไหม (บัวลอย) ได้ยินดังนั้นก็เลยขออนุญาตสอดปากเข้าไปให้
คำแนะนำว่า "อันนี้น่าจะอร่อยกว่านะ"

Small Tips

วัตถุดิบที่นำมาในรูปแบบคล้ายกับบัวลอยที่เล่าให้ฟัง
ไปนี้มาทราบทีหลังว่ามันเรียกว่า 湯圓 (ทังหยวน) มาจาก
คำว่า 湯 (ทัง) ที่แปลว่า น้ำซุบน้ำร้อน น้ำแกง อะไรแบบนี้
กับคำว่า 圓 (หยวน) แปลว่า ทรงกลม รวม ๆ กันก็คือ ขนม
ทรงกลมในน้ำซุบน้ำ อย่างที่เคยบ่นมาหลายครั้งว่า ชื่อเมนู
อาหารภาษาจีนนี่เป็นอะไรที่ปราบเซียนสุด ๆ ถ้าไม่เป็นชื่อ
เฉพาะที่คนท้องถิ่นเท่านั้นที่รู้ว่ามันคืออะไรก็จะเป็นชื่อยาว ๆ
ที่เป็นการบรรยายสรรพคุณ และส่วนประกอบของอาหาร
จานนั้น ๆ แทน เช่น ผัดผักบุ้งไฟแดงรสเผ็ดใส่หมูสับ ผัด
เต้าหู้ผัดใส่ถั่วงอกรสดีเสิร์ฟกับพริกสดหั่นเป็นชิ้น ๆ เป็นต้น
ซึ่งถ้าพอจะถอดรหัสได้ อย่างน้อยก็จะอยู่รอดไปอีก 1 วัน

ขอบคุณรูปภาพ

<https://opinion.cw.com.tw/blog/profile/429/article/6542>

<https://www.marieclaire.com.tw/share/fb/39782/2856ab/pis>

<https://sometimesblue.blog/2020/12/21/riceballs/>